

POSTANOWIENIE

Dnia 28 maja 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Renata Żywicka

w sprawie z powództwa E.B., A.G., R.G., J.M., I.P., M.R., M.R.1., E.R., S.S., P.S. i M.G.

przeciwko Z. w S.

o przywrócenie do pracy,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w dniu 28 maja 2026 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego

w Krakowie z dnia 7 listopada 2024 r., sygn. akt VII Pa 90/24,

odrzuca skargę kasacyjną.

[it]

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 14 grudnia 2023 r., IV P 796/22/N, Sąd Rejonowy w Krakowie w sprawie z powództwa E.B., A.G., M.G., R.G., A.J., G.K., A.K., J.M., I.P., M.R., M.R.1., E.R., S.S., P.S., A.T., D.T., M.W. przeciwko Z. w S. o przywrócenie do pracy przywrócił powódki do pracy u strony pozwanej na poprzednich warunkach pracy i płacy (punkt I); zasądził od strony pozwanej Z. w S. na rzecz każdej z powódek po 180 zł wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (punkt II) oraz nakazał ściągnąć od strony pozwanej Z. w S. na rzecz Skarbu Państwa -

Sądu Rejonowego dla Krakowa - Nowej Huty w Krakowie kwotę 13.670 zł tytułem opłaty od pozwu, od ponoszenia której powódki były ustawowo zwolnione (punkt III).

Wyrokiem z dnia 7 listopada 2024 r. ,VII Pa 90/24, Sąd Okręgowy w Krakowie oddalił apelację strony pozwanej oraz zasądził od Z. w S. na rzecz powódek: E.B., A.G., R.G., A.J., G.K., A.K., J.M., I.P., M.R., M.R.1., E.R., S.S., P.S., A.T., D.T., M.W. po kwoty 180 zł, a na rzecz M.G. kwotę 270 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym z ustawowymi odsetkami w wysokości ustawowej za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się tego orzeczenia do dnia zapłaty.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku wniósł pozwany zaskarżając go w całości. Skarżący zarzucił naruszenie: a) 45 § 1 k.p. w zw. z art. 30 § 4 k.p. oraz art. 42 § 1 k.p.; b) art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 8 czerwca 2017 r. o sposobie ustalania najniższego wynagrodzenia zasadniczego niektórych pracowników zatrudnionych w podmiotach leczniczych (tekst jednolity: Dz.U. 2022, poz. 2139) w związku z Załącznikiem do ustawy - Współczynniki pracy oraz art. 50 ust. 5 ustawy o działalności leczniczej w z Rozporządzeniem Ministra Zdrowia z dnia 20 lipca 2011 r w sprawie kwalifikacji wymaganych od pracowników na poszczególnych rodzajach stanowisk pracy w podmiotach leczniczych niebędących przedsiębiorcami (Dz.U. 2011 r. Nr 151, poz. 896) wraz z Załącznikiem do jego treści; c) art. 4 ust. 3 ustawy z dnia 26 maja 2022 r. o zmianie ustawy o sposobie ustalania najniższego wynagrodzenia zasadniczego niektórych pracowników zatrudnionych w podmiotach leczniczych oraz niektórych innych ustaw w zw. z art. 5a ustawy z dnia 8 czerwca 2017 r. o sposobie ustalania najniższego wynagrodzenia zasadniczego niektórych pracowników zatrudnionych w podmiotach leczniczych; d) art. 183c k.p. w zw. z art. 5 k.p.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwany wskazał na potrzebę wykładni przepisów ustawy z dnia 8 czerwca 2017 r. o sposobie ustalania najniższego wynagrodzenia zasadniczego niektórych pracowników zatrudnionych w podmiotach leczniczych, tj.: (-) art. 3 ust. 1 i 4 ustawy, a co za tym idzie również art. 3a ust. 1 i 3 ustawy, stanowiącego podstawę stosowania ustawy w latach kolejnych - w zakresie sposobu ustalania najniższego wynagrodzenia

zasadniczego w myśl ustawy oraz czasu aktualizacji kwalifikacji wymaganych od pracowników na zajmowanych stanowiskach pracy, (-) treści załącznika do ustawy - współczynniki pracy - w zakresie sposobu ustalania kwalifikacji wymaganych w kontekście przepisów rozporządzenia Ministra Zdrowia w sprawie kwalifikacji wymaganych od pracowników na poszczególnych rodzajach stanowisk pracy w podmiotach leczniczych niebędących przedsiębiorcami, z uwagi na fakt, że powyższe kwestie budzą powszechnie poważne wątpliwości i wywołują rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwany stwierdził, że zastosowanie powołanych regulacji prawnych powoduje powstanie rozbieżnie traktowanych i interpretowanych następujących kwestii, które ujęte zostały w formie następujących pytań:

1. Jak prawidłowo definiować pojęcie „kwalifikacje wymagane na zajmowanym stanowisku” z załącznika do ustawy - współczynniki pracy oraz jak należy je ustalać w sytuacji braku wewnętrznych regulacji pracodawcy w tym zakresie, a w oparciu o samo rozporządzenie Ministra Zdrowia w sprawie kwalifikacji wymaganych od pracowników na poszczególnych rodzajach stanowisk pracy w podmiotach leczniczych niebędących przedsiębiorcami oraz wynikającą z jego treści w przypadku pielęgniarek/położnych specjalistek alternatywę wymagań?

2. Czy „kwalifikacje wymagane na zajmowanym stanowisku” należy ustalać indywidualnie dla każdego pracownika, czy też generalnie do stanowiska pracy zgodnie z literalnym brzmieniem ustawy? Czy w granicach jednego stanowiska pracy np. pielęgniarka specjalistka (z jednakowym zakresem obowiązków) dopuszczalne jest ustalenie różnych wymagań na gruncie kwalifikacji, a co za tym idzie różnych poziomów wynagrodzenia zasadniczego?

3. Czy na gruncie stosowania ustawy fakt uzupełnienia wykształcenia przez pielęgniarkę/położną o tytuł magistra w zakresie pielęgniarstwa/położnictwa winien wpłynąć automatycznie na zmianę zaszeregowania do wyższej ustawowej grupy zawodowej, czy wiążącą datą w tej kwestii jest za każdym razem dzień 1 lipca danego roku (art. 3 ust. 1 i 4 ustawy, art. 3 a ust. 1 i 3 ustawy)?

Powołując się na powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku oraz wyroku Sądu pierwszej instancji wydanego przez Sąd Rejonowy, zniesienie postępowania w obu instancjach i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji, ewentualnie o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa każdej z powódek w całości oraz orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego z uwzględnieniem kosztów dotychczasowego postępowania.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pełnomocnik powódek wniósł o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania względnie o oddalenie skargi kasacyjnej i zasądzenie od pozwanego na rzecz każdej z powódek kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna powoda podlegała odrzuceniu z uwagi na obarczenie jej nieusuwalnym brakiem konstrukcyjnym.

Zgodnie z art. 398⁴ § 1 pkt 1-3 k.p.c. skarga kasacyjna powinna zawierać: oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości czy w części (pkt 1); przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie (pkt 2); wniosek o uchylenie lub uchylenie i zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żądanego uchylenia i zmiany (pkt 3). Zgodnie z § 2 powołanego artykułu, oprócz wymagań przewidzianych w § 1, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Natomiast w § 3 powołanego artykułu wskazano, że skarga kasacyjna powinna ponadto czynić zadość wymaganiom przewidzianym dla pisma procesowego, a w sprawach o prawa majątkowe powinna zawierać również oznaczenie wartości przedmiotu zaskarżenia. Do skargi kasacyjnej dołącza się także dwa jej odpisy przeznaczone do akt Sądu Najwyższego oraz dla Prokuratora Generalnego, chyba że sam wniósł skargę.

Stosownie do art. 398⁶ § 1 k.p.c., jeżeli skarga kasacyjna nie spełnia wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 lub 3 k.p.c., przewodniczący w sądzie drugiej instancji wzywa skarżącego do usunięcia braków w terminie tygodniowym pod rygorem odrzucenia skargi. W art. 398⁶ § 2 k.p.c. wskazano zaś, że sąd drugiej instancji odrzuca skargę kasacyjną wniesioną po upływie terminu, skargę niespełniającą wymagań określonych w art. 398⁴ § 1 k.p.c., nieopłaconą oraz skargę, której braków nie usunięto w terminie lub z innych przyczyn niedopuszczalną. Zgodnie z § 3 przywołanego artykułu Sąd Najwyższy odrzuca skargę kasacyjną, która podlegała odrzuceniu przez sąd drugiej instancji, albo zwraca ją temu sądowi w celu usunięcia dostrzeżonych braków. W art. 398⁶ § 4 wskazano, że o odrzuceniu skargi kasacyjnej niespełniającej wymagań określonych w art. 398⁴ § 1 sąd drugiej instancji albo Sąd Najwyższy zawiadamia właściwy organ samorządu zawodowego, do którego należy pełnomocnik.

Uwzględniając łącznie treść art. 398⁴ § 1 pkt 1-3 k.p.c. oraz art. 398⁶ § 1 i § 2 k.p.c. uznać należy, że elementy wymienione w art. 398⁴ § 1 pkt 1-3 k.p.c. mają dla skargi kasacyjnej charakter konstrukcyjny, zaś ich brak nie podlega uzupełnieniu. Powyższe wynika wprost z treści art. 398⁶ § 2 k.p.c., w którym ustawodawca przewidział sankcję w postaci odrzucenia skargi kasacyjnej niespełniającej wymagań określonych w art. 398⁴ § 1 k.p.c.

Znajduje to potwierdzenie w orzecznictwie Sądu Najwyższego, w którym wskazuje się, że braki kasacji w zakresie przytoczenia podstaw kasacyjnych, ich uzasadnienia oraz wniosków o uchylenie lub zmianę wyroku w całości lub w części nie podlegają naprawieniu w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych pisma procesowego. Nie jest również dopuszczalna wykładnia zakresu zaskarżenia i jego kierunków, gdyż kasacja powinna być tak zredagowana, aby nie stwarzała żadnych wątpliwości interpretacyjnych (zob.m.in. postanowienie Sądu Najwyższego: z 16 października 1997 r., II CKN 404/97, OSNC 1998/4/59).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się jednolicie, że bezwzględnie wymagane jest, ażeby zakres zaskarżenia i wnioski o uchylenie lub zmianę orzeczenia były ze sobą ściśle skorelowane; brak takiej korelacji skutkuje odrzuceniem skargi kasacyjnej (zob.m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 12

października 2007 r., V CSK 309/07, OSNC-ZD 2008/3/81; z 23 sierpnia 2012 r., III CSK 161/12, LEX nr 1222166; z 10 kwietnia 2013 r., III CSK 64/13, LEX nr 1331309; z 24 kwietnia 2013 r., III CSK 77/13, LEX nr 1353212; z 24 sierpnia 2016 r., V CSK 112/16, LEX nr 2095811; z 21 kwietnia 2021 r., IV CSK 58/21, LEX nr 3229510; z 26 września 2022 r. I CSK 1563/22, LEX nr 3408226).

Jak wskazywał też w swym orzecznictwie Sąd Najwyższy, spełnienie powyższych wymagań nie może być uznane za nadmiernie skomplikowane lub kłopotliwe zarówno ze względu na okoliczność, że wszystkie elementy konstrukcyjne, niepodlegające czynnościom zmierzającym do usunięcia braków, są klarownie wskazane w art. 398⁴ § 1 k.p.c., jak i obowiązujące w postępowaniu kasacyjnym obowiązkowe zastępstwo stron przez profesjonalnych pełnomocników, zasadniczo adwokatów lub radców prawnych (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 10 czerwca 2020 r., III CSK 149/19, LEX nr 3161496).

Przenosząc powyższe na grunt rozpoznawanej sprawy należy zauważyć, że wyrokiem z dnia 7 listopada 2024 r. Sąd Okręgowy w Krakowie oddalił apelację strony pozwanej oraz zasądził od Z. w S. na rzecz powódek: E.B., A.G., R.G., A.J., G.K., A.K., J.M., I.P., M.R., M.R.1., E.R., S.S., P.S., A.T., D.T., M.W. oraz M.G. wskazane w nim kwoty tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym z ustawowymi odsetkami w wysokości ustawowej za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się tego orzeczenia do dnia zapłaty.

Skarga kasacyjna pozwanego skierowana została jedynie wobec E.B., A.G., R.G., J.M., I.P., M.R., M.R.1., E.R., S.S., P.S. oraz M.G., a więc do jedenastu spośród siedemnastu powódek, których dotyczył wyrok Sądu drugiej instancji. Skarżący wskazał przy tym, że zaskarża wyrok Sądu Okręgowego w całości i wnosi o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku oraz wyroku Sądu pierwszej instancji wydanego przez Sąd Rejonowy, zniesienie postępowania w obu instancjach i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji, ewentualnie o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa każdej z powódek w całości oraz orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego z uwzględnieniem kosztów dotychczasowego postępowania.

W skardze brak zatem podstawowej korelacji między przedmiotem zaskarżenia a zakresem wniosku kasacyjnego, co musi skutkować odrzuceniem skargi *a limine*.

Stabilność orzeczeń sądowych stanowi istotną dla systemu prawa wartość, a zatem konieczne jest, by organ dokonujący ingerencji, miał jasno i precyzyjnie wyznaczone pole działania. Uznanie skargi kasacyjnej niespełniającej wspomnianych wymagań za dopuszczalną prowadziłoby do konieczności autonomicznego ustalania przez Sąd Najwyższy granic, w jakich może ona ingerować w prawomocne orzeczenia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2022 r., I CSK 1563/22, LEX nr 3408226). Zakres zaskarżenia nie może być uzupełniany założeniem sądu, że odpowiada on wskazanemu przez stronę we wniosku zakresowi uchylenia orzeczenia. Określenie zakresu zaskarżenia oraz wniosku o uchylenie lub uchylenie i zmianę orzeczenia stanowi bowiem przedmiot odrębnych wymogów formalnych skargi kasacyjnej, co oznacza, że strona powinna w obu tych kwestiach odrębnie sformułować własne stanowisko (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 grudnia 2021 r., II CSK 405/21, LEX nr 3322152).

Sąd Najwyższy oddalił wniosek powódek o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego, ponieważ w odpowiedzi na skargę kasacyjną ich pełnomocnik wniósł o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania względnie o oddalenie skargi kasacyjnej i zasądzenie od pozwanego na rzecz każdej z powódek kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Wobec tego należy uznać, że wniosek o zasądzenie kosztów postępowania związał z oczekiwanym przez siebie rozstrzygnięciem. Konieczne jest zatem podkreślenie, że koszty odpowiedzi na skargę kasacyjną, w której nie zawarto argumentów wskazujących na wady konstrukcyjne skargi, uzasadniających jej odrzucenie, nie mogą być - w razie odrzucenia skargi przez Sąd Najwyższy - uznane za koszty celowej obrony (art. 98 § 1 w związku z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.; postanowienia Sądu Najwyższego z: 11 stycznia 2002 r., III CKN 563/01, LEX nr 1405370; 29 marca 2011 r., IV CSK 593/10, LEX nr 785541; 17 września 2014 r., II CNP 17/14, LEX nr 1537289; 12 kwietnia 2022 r., I PSK 212/21, LEX nr 3420435; 19 listopada 2014 r., III CSK 280/14,

LEX nr 1554584; 3 grudnia 2024 r., III USK 204/24, LEX nr 3813749; 8 maja 2025 r., II USK 239/24, LEX nr 3866043).

Należy także podkreślić, że stosownie do art. 398⁶ § 2 k.p.c. skarga kasacyjna skarżącego powinna zostać odrzucona w wyniku przeprowadzenia kontroli formalnej przez Sąd drugiej instancji.

Wobec nieodrzczenia skargi na wskazanym etapie, na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398⁶ § 2 i art. 398² § 1 k.p.c. orzeczono jak sentencji postanowienia.

[it]

[a.ł]